د اهلبيتو (ع) فضائل

(وړومبۍ برخه)

ليک: علامه معين الدين ابوالفضل- افغانستان

اهلبيت څوک دي؟

قدرمنو! زۀ د اهل بيتو په باره کښې تاسو ته په هغه ډول توضيحات عرضه وم کوم چې په واقعي ډول د أهل بيتو له شان سره موافق دي او هم د أهل السنت والجماعت أصلي موقِف دے .

مراد زما له اهل بېتو څخه دلته د خاندان نبوت دغه څلور عظيم الشانه او په الهي دربار کښې عالي رتبه او د لوړو مقاماتو خاوندان دي چې حضرت فاطمة الزهرا (رض) او د إسلام څلورم خليفه حضرت علي (کرمَ الله وجهه) او حضرت إمام حسن (رض) او حسېن (رض) دي . د دوي د فضيلت بيان په دوه ډوله تاسو محترمو ته ذکرکوم : اول: په إجتماعي ډول دويم: په إنفرادي شکل کښې ځکه چې په إسلام کښې د دوي د فضيلت په باره کښې په دغو دواړو شکلو کښې دلائل موجود دي .

اول: په مجموعي توګه د اهلبيتو فضائل

(۱) : له حضرت زېد بن ارقم څخه روايت دے چې نبي (ص) حضرت علي ، بي بي فاطمې ، امام حسن او امام حسېن (رضي الله عنهم) ته و فرمايل: أنا حربٌ لِمَن حارَبتم و سِلمٌ لِمَن سالَمتم (رواه الحاکم في المستدرک).يعني زۀ جنګ کونکے او مخالفت کونکے يم له هغه چا سره چې تاسو له هغۀ سره جنګ او مخالفت کوئ ، او زه جوړ ، موافق او روغه کونکے يم له هغه چا سره چې تاسو له هغه سره جوړ او موافق يئ .

(۲) : د إسلام ګران پېغمبر (ص) فرمايلي دي : و أهلُ بيتي أمانٌ لأمتي مِنَ الإختلافِ ، فإذا خالَفتها قبيلَة مِنَ العربِ اختلفوا و صاروا حزبَ إبليسِ . (رواه الحاکم و قال هذا حديث صحيح الإسناد)يعني : او أهلِ بيت زما أمان دے أمت زما لره له إختلاف څخه ، نو هغه وخت چې مخالفت وکړي له أهل بيت سره زما يوه قبيله له عربو څخه نو بيا به دوي سره مختلف شي او د إبليس ډله به ورڅخه جوړه شي .

(۳) : د إسلام پېغمبر (ص) فرمايلي دي : أحِبوا اللّهَ لِما يَغزوکم بِه مِنْ نِعَمِه و أحبوني لِحُبّ اللهِ و أحِب أهلَ بيتي

لِحُبي (رواه الحاكم وقال هذا حديث صحيح الإسناد) . يعني : محبت کوئ له الله (جل جلاله) سره له دې وجې چې تاسو ته په خپلو نعمتونو سره غذا درکوي او محبت کوئ له ما سره له وجې د محبت د الله (جل جلاله) او محبت کوئ له أهلِ بيت زما سره له وجې د محبت زما..

(۴) : له حضرت أبي سعيد الخدري (رض) څخه روايت دے چې دۀ مبارک ويلي دي چې رسول الله (ص) فرمايلي دي : والذي نفسي بيدِه لا يُبغِضنا أهلَ البيتِ أحدٌ إلا أدخلَه اللهُ النارَ . (رواه الحاكم وقال هذاحديث صحيح على شرط مسلم) . يعني : قسم دے زما په هغه ذات چې زما نفس د دۀ په قدرت کښې دے بغض به نه وکړي له موږ سره (يعني) له أهل بيتو سره هيڅوک مګر داخل به کړي دَی الله (جل جلاله) اور د دوزخ ته .

(۵) : د إسلام پيغمبر (ص) فرمايلي دي :که چېرې يو سړے په منځ کښې د حجر أسود او د مقام إبراهيم ودريږي او ټول عمر نمونځ کوي او روژه نيسي ، بيا د قيامت په ورځ له الله (جل جلاله) سره مخامخ شي په داسي حال کښې چې ده په دنيا کښې خپل ژوند په داسې حال کښې تېر کړے وي چې له أهل بيت د محمد (ص) سره بغض کونکے ؤ نو داخل به شي اور ته د دوزخ (إنتهى مع توضيح ، رواه الحاكم وقالَ هذا حديث صحيح على شرط « مسلم »)

(۶) : له حضرت حذيفه (رض) څخه روايت دے چې له ما څخه زما مور پوښتنه وکړه چې رسول الله (ص) ته ورړغلے يې ؟ ما ورته وويل چې نه يو څه وخت کيږي چې دَې مبارک مې ندے ليدلے ! نو زما مور ماته سرزنښت او زجر راکړ ، ما ورته وويل چې اوس به ورشم او د ماښام نمونځ به ورسره وکړم او زما او ستا د دواړو د پاره به بخښنه ورڅخه وغواړم ، بيا ما له دۀ مبارک سره د ماښام او ماخستن نمونځ وکړ ، بيا په دۀ مبارک پسې د شاله خوا راروان شوم ، ده مبارک وويل چې حذيفه يې ؟ ما ورته وويل چې هو ! بيا دۀ مبارک راته وويل چې دغه څوک چې تا له ما سره وليدے دا يوه داسې فرښته وه چې تر دغه ساعته پورې هيڅکله ځمکې ته نه وه راکښته شوې ، له الله پاک څخه يې د دې اجازه اخستې وه چې زما د سلام د پاره راشي او دا زيرے په ما باندي وکړي چې فاطمه د جنت د ښځو سرداره ده او حسن او حسين سرداران د ځوانانو د جنت دي (إنتهى مع إختصار و توضيحٍ ، رواه الترمذي) .

(۷) همد ارنګه له حضرت جابر بن عبدالله انصاري (رض) څخه روايت دے چې دۀ مبارک فرمايلي دي چې په حجة الوداع کښې د عرفې په ورځ ما رسول الله (ص) وليدے په داسي حال کښې چې په خپله قصوی اوښه باندي سپور ؤ ، خطبه يې ويله ، نو ما له دۀ مبارک څخه واوريدل (يعني په جريان کښې د خطبې د دۀ) چې داسې يې فرمايل : يآأيها الناس إني تركتُ فيكم ما إن أخذتم بِه لَن تضلوا : كتابَ الله وعترتي أهلَ بيتي .يعني : اے خلقو ! بې شکه ما په تاسو کښې داسې شئ پريښودئ چې کچيرې تاسو هغه ټينګ کړئ نو هيڅکله به ګمرهان نۀ شئ چې هغه : کتاب د الله تعالى (يعني قرآنكريم) او أهل بيت زما دي (يعني كه تاسو په کتاب عمل وکړئ او زما له أهل بيتو سره محبت کوئ او د دوي په لار باندې ځئ نو تاسو به له ضلالت او ګمرهۍ څخه محفوظ پاتې يئ) (

رواه الترمذي) .

ملاعلي القاري ـ رحمه الله ـ په مرقات کښې د دغه حديث په ارتباط فرمايلي دي چي له دې څخه چي د إسلام پيغمبر تمسک په مطلق أهل بيت خپل سبب د نجات له ګمراهۍ څخه بللے دے دا معلوميږي چي کوم څوک چې حقيقتًا د دهٔ مبارک له أهل بيت څخه وي نو دهغه سيرت او عمل به خامخا مطابق له شريعت او طريقت سره وي .

يعني په أهل بيت کښې داسي څوک نه پيدا کيږي چې د دهٔ کردار دې له شريعت څخه مخالف وي. .

د فاطمة الزهرآء د زوکړي بيان :

شيخ مفيد (رح) په « روضة الواعظين» کښې ذکر کړے دے چې کوم وخت حضرت خديجة (رض) په فاطمة الزهرا سره حملداره شوه نو د إسلام پيغمبر (ص) حضرت خديجې ته وفرمايل چي :اے خديجې ! حضرت جبرئيل ماته خبر راکړ چي دغه کوچنے (يعنې چې اوس د حضرت خديجې په رِحَم کښې دے) دا به انجلۍ وي ، چي نوم به يې فاطمه وي او دې ته به ډېر پاک او پاکيزه او له برکاتو څخه ډک نسل الله (جل جلاله) وروبخښي ، کله چي د دې مبارکې د زوکړې او د تولد وخت راغے او خديجې ته لکه څرنګه چي معمول دے له معمول سره سم دردونه پيدا شول ، نو دې مبارکې خپلو خپلوانو ښځو ته خبر ورکړ او دوي يې راوغوښتلې د دې د پاره چي د تولد په وخت کښې د عادت مطابق له دې سره کومک وکړي ، خو له دې وجي چي هغه ښځي ټولي کافرې او مشرکې وې نو له ورتللو څخه يې منعه وکړه او دې مبارکې ته يې دا خبري ورولېږلې چي ته ګنهګاره شوې . يعني د پلار او نيکه لار دې پريښودله او پهٔ محمد (ص) باندي دې ايمان راوړهٔ ، او دغه محمد چې د ابوطالب يتيم ؤ بېچاره ، خوار او غريب ؤ اوته يوه نامداره ، عزتمنه او نامداره ښځه وې له ده سره دې نکاح وکړه او زموږ خبرې دې نه منلې او درويشي او فقيري دي په توانګرۍ او دولتمندۍ باندي غوره کړه ، نو موږ نشو درتللې خپله چاره دې پخپله وکړه حضرت خديجه (رض) د قريښو د ښځو له دغو خبرو څخه ډېره پريشانه او دلتنګه شوه ، په دې وخت کښې په ناڅاپي ډول څلور ښځي ورته راغلې چي په رنګ ، قد او قامت کښې داسي معلوميدلې لکه چې د بني هاشم او د قريشو له ښځو څخه دي ، حضرت خديجې چي کله دغه ښځي وليدلې يودم په ترس او ويره کښې ولويده ، له دغو څلورو ښځو څخه يوې ښځي دې مبارکې ته وفرمايل چي ((اے خديجې ! مه پريشاني کوه او مه ويريږه موږ الله (جل جلاله) تاته رالېږلي يو او موږ ستا خوېندي يو ، زهٔ حضرت ساره يم (يعنې د حضرت إبراهيم[ع] بي بي) او دغه بله ښځه د عمران لور حضرت مريمه ده (يعني د حضرت عيسى [ع] مور) او دغه دريمه ښځه بيا کلثوم د حضرت موسى (ع) خور ده ، او دا څلورمه ښځه بيا حضرت بي بي آسيه ده چي د فرعون ښځه وه ، دغه موږ ټولې به په جنت کښې له تاسره ملګري يو .)) بيا په دغو ښځو کښي يوه د خديجې راسته طرف ته او يوه يې چپه طرف ته کښېنستله ، او يوه يې و مخ او بله يې شا ته کښېنستله ، او د حضرت فاطمې تولد وشو . کله چي فاطمه (رض) پيدا سوه نو له دې مبارکې څخه يوه داسې رڼا او روښنائي وځليدله چي د مکې مکرمې په ټولو

کورنو باندې يې احاطه وکړه ، او په ځمکه کښې داسې ځاے پاتې نۀ شو چې له هغه نور څخه دې روښانه شوے نه وي

بر آسمانِ رسالَت هلالِ از نَو تافت   ببوستان نبوت گلي زنو بـشگفت

.

صاحب د تفسير حسېني په «روضة الشهداء» کښې ذکر کړے دے چې داسې روايت راغلے دے چې الله (جل جلاله) د جنت له حورو څخه لس حورې د جناب رسول کريم (ص) کور ته ورولېږلې ، او له هرې يوې سره يوه ګړوه د حوض کوثر له اوبو څخه ډکه او يو تال ورسره ؤ ، کله چې دغه حورې بي بي خديجې ته راغلې نو په هغه څلورو ښځو کښې کومه ښځه چې د خديجې و مخ ته ناسته وه فاطمه يې ورواخستله او په هغو اوبو سره يې پريمنځله او يوه سپينه جامه چې ورسره وه او ډېره خوشبويه وه راواخستله او فاطمة الزهرا يې په هغه کښې و پيچله او يوه بله پاکيزه او خوشبويه ټوکره يې په سر ورواچوله ، او بيا يې خديجې ته وفرمايل چې اے خديجې! اوس دې نو دغه پاکه ، پاکيزه لور دِرواخله چې الله پاک په دې او د دې په نسل باندې برکت اېښے دے ، او دغو ټولو ښځو دې مبارکي ته د فاطمې مبارکي ورکړه ، بيا ورڅخه رُخصتې شولې . وروسته د إسلام پېغمبر (صلی الله عليه و آله وسلم) راغے او حضرت خديجة الکبرى فاطمة الزهرا د دۀ مبارک په غېږ کښې ورکړه .

پوه شه ! چې د فاطمة الزهرا (رض) ډېر نومونه دي ، شيخ عبدالحق محدث دهلوي (رحمه الله) د مدارج النبوة په ج۲ ص۴۵۹ کښې فرمايلي دي چې د دې مبارکې يو نوم فاطمه دے او په فاطمه سره ځکه دا مسمى شوې ده چې الله تعالى دا مبارکه او د دې مبارکې محبين او مخلصين له دوزخ څخه خلاص کړي دي . او دوهم نوم يې « بتول » دے ، په بتول سره له دې وجې نامداره ی‌وې ده چې دا مبارکه د خپلې زمانې له ټولو ښځو څخه په فضيلت او دين کښې او په إنقطاع او پريکړون کښې له ماسوى څخه د الله (جل جلاله) تنها او متفرده وه .(ځينو د بتول معنا د هغې پېغلې کړې ده چې د ښځو عام عادت يې نۀ راځي يعنې فاطمه زهرا (ع) له روحاني او معنوي پاکۍ سره سره د ښځو له عامه عادتونو څخه هم پاکه او پاکيزه وه.--- اداره) او دريم نوم يې « زهرا دے ، په نامه سره له دې وجې نامداره شوې ده چې په ښائېست او جمال کښې په نورو ښځو باندې دې مبارکې فوقيت درلودۀ .
همدارنګ راضيه ، مرضيه ، ميمونه ، ذکيه هم د دې مبارکې مبارک نومونه دي ، او اسم کنية د دې مبارکې « أم محمد» ؤ . (يا ام ابيها يعنې د پلار مور) محدث دهلوي په مدارج النبوت کښې ذکر کړي دي چې د إسلام پېغمبر فرمايلي دي :إنّ اللهَ يَغضِبُ بِغضَبِ فاطمة ، و يرضي بِرَضائها يعنې بېشکه الله (جل جلاله) په غضب کيږي او ناراضه کيږي په غضب اَو ناراضۍ سره د فاطمې ، او راضي کيږي په رضا او خوشحالۍ سره د فاطمې همدارنګه محدث دهلوي ذکر کړي دي چې په صحيح حديث کښې راغلي دي چې د إسلام پېغمبر فرمايلي دي :
فاطمةُ بِضعَة مني ، مَن آذاها فقد آذاني و من أبغضها فقد أبغضني . يعنې فاطمه يو ټوټه او برخه ده له ما څخه ، هر څوک چې تکليف ورسوي دې ته نو په تحقيق سره هغه و ماته تکليف ورساوۀ او هر څوک چې بغض وکړي له دې سره نو په تحقيق سره هغۀ له ما سره بغض وکړ .

پوه شه ! چې په دې باره کښې هم إختلاف دئ چې ددې مبارکي نکاح له حضرت علي (ک) سره څه وخت وشوه ؟ اول قول دا دے چې په دوهم کال د هجرت د رمضان په مياشت کښې د بدر له غزا څخه وروسته ، او ځينو ويلي دي چې د أحد له غزا څخه وروسته د دې مبارکې نکاح له حضرت علي بن ابي طالب سره وشوه ، او د واده مراسم يې د ذي الحجې په مياشت کښې تر سره شول . دوهم قول دادے چې د رجب په مياشت کښې يې نکاح ورسره وشوه دريم قول دا دے چې د صفرې په مياشت کښې په وحي او د الله (جل جلاله) په حکم سره د دې مبارکې نکاح له حضرت علي سره وشوه ، په دغه وخت کښې د دې مبارکې عمر ۱۵ کاله او پنځهٔ مياشتې ؤ ، او د حضرت علي عمر ۲۱ کاله او پنځه مياشتې ؤ . له حضرت علي څخه ددې مبارکي دغه اولاد سوئ دئ : حسن ، حسين ، محسن ، زينب ، أم کلثوم ، رقيه . (کذا في مدارج النبوة للمحدث الدهلوي) .

پوه شه ! چې دفاطمة الزهرآء وفات په صحيح قول د رمضان المبارک په دريمه د سه شنبې (نهې) په شپه شوے دے ، په دغه وخت کښې د اسلام د پېغمبر له رِحلَت او وفات څخه ۶ مياشتې تېرې شوې وې ، او په جنت البقيع کښې د دې مبارکښې دفن په شپه کښې ترسره شو ، او د جنازې نمونځ يې حضرت علي او په يوه قول يې حضرت عباس (رض) ادا کړ .

پوه شه ! چې په مَدفَن د دې مبارکې کښې هم إختلاف دے ،ځينې وائي چې د دې دفن د دې مبارکې په خپل کور کې شوے دے کوم چې د مسجد نبوي په داخل کښې راځي ، او يو قول داسې راغلے دے چې مَدفن د دې په هغه مسجد کښې دے چې په بقيع کښې موجود دے او دې مبارکې ته منسوب دے (کذا في مدارج النبوت وغيره ، والعلم عندالله) .

د حضرت علي فضائل

(۱) : کله چې د إسلام پېغمبر له (صلى الله عليه و آله وسلم) حجة الوداع څخه فارغ شو او د مدينې منورې په طرف باندې سره له اصحاب کرامو راروان شو ، نو کله چې « غدير خُم» ته چې له ناحيو څخه د جحفې دے او په منځ کښې د مکې معظمې او مدينې مطهرې واقع دے راورسيدے نو(هلته يې کاروان ودروهٔ او ټول يې راغونډ کړل او د اوښانو له کجاوې څخه يې منبر جوړ کړ او د خطبې په ترڅ کښې) مخ مبارک يې خپلو مبارکو اصحابو ته راوګرځاوهٔ او داسې يې ورته وفرمايل : أ لستم تعلمونَ أني اولى بالمؤمنينَ من أنفسهِم ؟ قالوا بلى !

يعني اے اصحابو ! ايا نه يئ تاسو چې عالمان يئ تاسو په دې خبره باندې چې زهٔ ډېر نزدې يم مؤمنانو ته ، يا ډېر دوست (غوره) يم د مؤمنانو له نفسو او ځانونو څخه د دوي ؟ اصحابو ورته وويل چې هو ! (يعني بېشکه ته مؤمنانو ته د دوی تر ځانونو دوی ته ډېر ورنزدې يې او د دوي ترځانونو د دوي ډېر دوست يې) .

وروسته له دې د إسلام پېغمبر د حضرت علي (رض) لاس ونيوهٔ او داسې يې وفرمايل :اللهم مَن کنتُ مولاه فعلى مولاه ، الله والى من والاه و عادى من عاداه ، أنصر مَن نصره و اخذل من خذله ، اللهم ادرالحقّ معَه حيثُ دارَ (

مدارج النبوة للمحدث الدهلوي ص۴۰۱) .يعني اے الله ! د هر چا چې زۀ مولا يم نو علي هم د هغۀ مولا دے ، اے الله! دوستي او محبت وکړه له هغه چا سره چې له علي سره دوستي کوي او دښمني وکړه له هغه چا سره چې له علي سره دښمني کوي ، مدد وکړه (يعني اے الله !) د هغه چا چې هغه د علي مدد کوي او ترک د مدد وکړه (يعني نصرت او کومک مه ورسره کوه) له هغه چا سره چې هغه له علي سره مدد او کومک نه کوي ، اے الله ! راګرځوه حق له علي سره هر چېرې چې دې ګرځي (يعني دې او حق مه سره جدا کوه) .

(۲) : د إسلام پېغمبر (ص) فرمايلي دي : لا يُحِبُّ عليًا منافقٌ و لا يُبغِضُه مؤمنٌ (رواه الترمذي ج۲ ص۲۹۱) .

يعني : محبت نۀ کوي له علي سره هيڅ منافق او بغض نۀ کوي له دۀ سره هيڅ مؤمن .

(۳) : له حضرت سَعد بن أبي وقاص څخه روايت دے چې نبي (صلى الله عليه و آله وسلم) حضرت علي ته وفرمايل : أنتَ مني بمنزلةِ هارون مِن موسى (ع) (رواه الترمذي وقالَ هذا حديث صحيحٌ) .يعني اے علي ! ته په نسبت و ماته داسي منزلت او مقام لرې لکه چې څنګه مقام حضرت هارون (ع) په نسبت و موسى (ع) ته درلودۀ .

پوه شه ! چې کله چې د إسلام پېغمبر د تبوک غزا ته تلے نو حضرت علي يې په مدينه منوره کښې د خپل ځان د خَلَف يا په بل تعبير د خليفه په حيث پرېښودے ، لکه کله چې موسى (ع) و کوه طور ته تلے نو يې هارون (ع) په بني اسرائيلو کښې د خپل ځان د خلَف په توګه پرېښودے ، نو حضرت علي (رض) د إسلام و پېغمبر ته عرض وکړ چې اے د خداے رسوله ! ته ما څنګه د ښځو او کوچنيانو په ډول تر شا پرېږدې او له ځان سره مې نه ملګرے کوې ؟ نو په دې وجه د خداے رسول دۀ ته مذکور حديث وفرمائ (أنظر حاشية الترمذي) .

(۴) : له حضرت زرين حُبيش (رض) څخه روايت دے چې حضرت علي (رض) فرمايلي دي چې زما دې په هغه ذات قسم وي چې دانه يې چاولې ده او واښۀ يې ورڅخه راايستلي دي او هر خاوند د روح يې پېدا کړے دے ، چې ښېشکه شان دا دے چې د إسلام پېغمبر و ماته داسې توصيه کړې ده چې محبت به نه کوي له ما سره مګر مؤمن او بغض به نه کوي له ما سره مګر منافق (رواه مسلم ، كذا في المشكوة) .

(۵) : له حضرت عمران بن حصين څخه روايت دے چې نبي (ص) فرمايلي دي : إن عليا مني و أنا منه ، وهو ولي كل مؤمنٍ (رواه الترمذي ، كذافي المشكوة) يعني ښېشکه علي له ما څخه دے او زۀ له دۀ څخه يم ، او دې مددګار او دوست د هر مؤمن دے

(۶) : له إبن عُمر څخه روايت دے چې د إسلام پېغمبر حضرت علي ته وفرمايل : أنتَ أخي في الدنيا والاخرة (رواه الترمذي ، كذافي المشكوة) يعني اې علي ته څما ورور يې هم په دنيا کښې او هم په آخرت کښې (۷) : له حضرت أنس (رض) څخه روايت دے چې د رسول الله (صلى الله عليه و آله وسلم) په حضور کښې يو ماغۀ (يعني چې کباب شوے ؤ او يو چا ورته هديه کړے ؤ) پروت ؤ ، نو دۀ مبارک داسې دُعا وکړه :اللهم ائتني بأحب خلقك اليك ، يأكلُ معي هذا الطيرَ (رواه الترمذي) .يعني اے الله ! ماته داسي څوک راوله چې له

جملي څخه د ډېرو محبوبو مخلوق ستا وي تاته، چې دغه مرغه له ماسره وخوري نو حضرت علي (رض) راغلے بیا یې هغه مرغه ورسره وخوړۀ .

(۸) : له حضرت علي څخه روایت دے چې رسول الله (ص) ماته وفرمایل چې په تا کښې یو نادر صفت د حضرت عیسی (ع) موجود دے؛ څکه چې د عیسی (ع) په باره کښې یهودیانو تفریط کړے و چې له دۀ مبارک سره یې بُغض کاوۀ او د دۀ په مور مبارکه یې بُهتان وایه ، او نصاراو بیا له دۀ سره په محبت کښې إفراط کړے دے چې وده ته یې داسي منزلت او مقام ثابت کړے دے چې هغه دۀ لره نسته یعني څکه نصارى ، ځیني حضرت عیسی (ع) خداے بولي او ځیني یې د خداے زوے بولي او ځیني یې دریم له دریو خدایانو بولي .بیا حضرت علي (رض) فرمایلي دي چي دوه نفره به زما په سبب په هلاکت کښې لویږي :

اول : هغه څوک چي زما په محبت کښې إفراط او تر حدتېرے کوي او زما مدحه په هغو شیانو سره کوي چې هغه په ماکښې موجود ندي .(یعنې ورته د خداے مقام ورکول --- اداره)

دوهم : هغه سړے چي له ما سره بغض کوي او د دُښمنۍ په وجه په ما باندې بُهتان وائي (رواه أحمد) .

(۹) : مولانا حسین واعظ کاشفي (رحمة الله تعالی علیه) په « روضة الشهدآء » کښې فرمایلي دي چې إمام أحمد فرمایلي دي چې د هیڅ صحابي په فضیلت کښې دونه روایتونه و ماته په ثبوت ندي رسیدلي لکه څونه چې د حضرت علي (رض) په شان کښې راته ثابت شوي دي ، همدارنګه مولانا مذکور ذکر کړي دي چې تولد د دۀ مبارک دننه په خانه کعبه کښې شوے دے، او دغه شرف نه تر دۀ له مخه نه له دۀ څخه وروسته چاته حاصل شوےدے ، لکه چې یوه عربي شاعر فرمایلي دي : ولدته في الحرمِ المعظمِ أمه طابت و طابَ ولیدها والمولدُ

بیـــت :

ګوهر چو پاک بود و صدف نیز پاک بود

آمـــد میـــانه یي حرمِ کعبه دروجـود

کعبش ز فیض کعبه صفا داشت لا جرم

بر دوش سید دوجـهان جلـوها نمـود

محترمو ورونو ! سلسله د بیان د فضائلو د حضرت علي (رضوان الله تعالی علیه) په تقریر او تحریر کښې و پاي ته نشي رسیدلې نو کوم څه چې مې ذکر کړل په هغه سره إکتفا کوم ، خو خبر دا ده چي د نورو صحابه کرامو له

نومونو سره صرف « رضي الله عنه» ویل کیږي او د دۀ مبارک له نامۀ سره « کرم الله وجهه » هم ویل کیږي ، د دې دوې وجې دي : اوله وجه یې دا ده چې دۀ مبارک په هیڅ وخت کښې بوت ته سجده نده کړې .دوهمه وجه یې دا ده چې کافرانو به له دۀ سره د سختې دُښمنۍ په وجه د ده په شان کښې داسې ویل « سوّد الله وجهه» نو مسلمانانو د دوي په رد کښې د حضرت علي له نامه سره دا وینا شروع کړه چې کرم الله وجهه .

محترمو مسلمانانو ! مسلمان ته پکار ده چې په صحیح ډول په إسلام ځان اګاه کړي ، خصوصًا علماو ته ، داخبر مي په دې خاطر درته وکړه چې ما له ایران سره په یوه مرکه کښې د حضرت علي له نامه سره د « علیه السلام » جمله په بار بار ویلې وه نو ډېرو ملایانو او طالبانو ته له دې خبرې څخه خورا کرکه پېدا شوې وه ؛ ځکه د دوي په معلوماتو کښې دا خبره وه چې علیه السلام د حضرت علي له نامه سره ویل د روافضو (یا شیعه ګانو) کار دے ، ځکه په حقیقت کښې دغه جمله د نبي له نامه سره ویل کیږي ، خو محترمو ! اصلي اسلامي صورتحال دغه ډول نۀ دے په دوي کښې چې ځینې له ما سره مخامخ شوي دي نو وروسته له دې چې په دې باب مې له أصلي اسلامي هدایت څخه اګاه کړي دي دا توصیه مې هم ورته کړې ده چې عالم او طالب ته پکار ده چې په صحیح معنې له إسلام څخه ځان باخبره وساتي ، دا یو بل خصوصیت د حضرت علي دے چې د دۀ له نامه سره « علیه السلام » هم ویل کیدلې شي ، بلکي د دۀ د اولاد له نومونو سره هم علیه السلام ویل کیدلې شي .

صاحب د تفسیر مظهري چې هر ځاے په خپل کتاب کښې د حضرت علي نوم ذکر کوي - علیه السلام - ورسره وائي . په تاریخ طبري کښې چې هر چېرې د حضرت علي نوم ذکر کیږي د « علیه السلام » جمله ورسره وائي . شیخ عبدالحق محدث دهلوي په مدارج النبوة کښې د إمام جعفر صادق له نامه سره هم علیه السلام وائي صاحب د أصول الشاشي ، د أصول الشاشي په خطبه کښې فرمایلي دي : والسلام علی أبي حنیفة و أحبابه .زما په فکر حضرت علي ته دا خصوصیت په دې وجه پېدا شوے دے چې رسول (علي الصلوة والسلا) دۀ ته فرمایلي دي :

أنت مني بمنزلة هارون من موسی إلا أنه لا نبي بعدي (کذا في المشکوة) .... دوام لري .... نور بیا